

[Ib Christensen]

som en velkommen nedsættelse af omkostningerne. Det vil med andre ord sige, at ordningen kan misbruges og virke på den måde, at man flytter arbejdsløsheden, og så er vi sådan set lige vidt. Det er vores opfattelse, at der i øvrigt i forvejen øses rigeligt af milliarder kroner ud til erhvervs-mæssige tilskud, og at der er for stor en sammenblanding mellem den offentlige og den private sektor. Ud fra disse betragtninger må jeg sige, at vi ser på dette forslag med den yderste grad af skepsis.

Derimod kan vi godt medvirke til at etablere offentlige virksomheder eller forbedre offentlige servicefunktioner, hvor der helt klart er tale om, at der ikke sker en konkurrencemæssig forvriddning. Lavteknologi, miljø, genbrug o.lign. er noget, vi kan overveje, men vi stiller altså nogle meget skarpe kriterier op.

Vi har sympati for det andet forslag, nemlig forslag om arbejdstilbud. Lige så vel som vi mener, at det i den ledighedstid, vi har, ikke kan være rimeligt, at man forringer den offentlige service og fyrer folk for derefter at tage dem ind igen på forskellige midlertidige beskæftigelsesforanstaltninger, så vil vi bestemt ikke være afvisende over for de forslag, der indeholdes i forslagene om arbejdstilbud, som jo i hovedsagen betyder en udbygning af arbejdsmarkedsuddannelserne og andre uddannelsesstilbud til de unge. Det har vi længe efterlyst og arbejdet stærkt for, og derfor ser vi overordentlig positivt på forslaget om arbejdstilbud.

Den samme positive indstilling har vi til lovforslag nr. L 217 om en ændret sammensætning af landsarbejdsnævnet og arbejdsmarkedsnævnene og den ændrede pristalsregulering. Disse ting har vi imidlertid alle diskuteret før her i tinget ved mange lejligheder.

Det er imidlertid længe siden, vi har diskuteret det sidste forslag, jeg skal sige noget om, nemlig forslag til lov om uddannelses- og erhvervsvejledning. Som det fremgår af bemærkningerne, er dette lovforslag en ophævelse af erhvervsvejledningsloven af 1961, uden at man dog har optrykt denne lov sammen med bemærkningerne. Det kunne godt være, at det havde ændret noget på nogle af ordførernes indstilling, hvis man havde gjort det. For det, der er tale om, er, at man helt radikalt indskrænker lovgrundlaget for denne del af den offentlige vejledningsvirksom-

hed. Jeg må udtale min undren over, at man har ment det nødvendigt at gøre det i form af denne rammelovgivning eller snarere bemyndigelseslovgivning om dette råd, der skal have de og de koordinerende funktioner. Vi er i øvrigt enige i, at det kan være meget nyttigt at have sådan et råd.

Jeg vil gerne citere fra bemærkningerne til lovforslaget, side 3, 1. spalte, hvor ministeren skriver om den arbejdsgruppe, der har afgivet betænkning om disse ting:

»Arbejdsgruppen har konstateret, at uddannelses- og erhvervsvejledningens formål, principper og etik, som den former sig, hvad enten den foregår i arbejdsministeriets, undervisningsministeriets eller andre myndigheders regie, i det væsentlige er fælles for alle vejledningsordningerne.«

Hvordan kan det så være, at man ikke kunne tage udgangspunkt i denne erhvervsvejledningslov, som er en udmærket lov, men som skulle justeres, bl. a. fordi der er kommet så mange nye vejledergrupper? Hvorfor kunne man ikke bruge den som model og så lave en lov på det grundlag i stedet for helt at borttage helt afgørende dele af erhvervsvejledningsloven uden overhovedet at nævne i bemærkningerne, at det er det, man har gjort? Det forstår jeg ikke, og det synes jeg at ministeren gerne skulle svare os på, også i udvalget.

Den socialdemokratiske ordfører, hr. Hans Jørgen Jensen, siger, at nu får vi en langt bedre uddannelses- og erhvervsvejledning end hidtil. Det ved hr. Hans Jørgen Jensen intet som helst om. Der står intet i lovforslaget om det. Det er en bemyndigelse til ministeren, og ministeren kan næsten handle, som han vil – under ansvar over for folketinget. Ting, der var sikret i de gældende lovbestemmelser, er uden videre fjernet, og man ved faktisk ikke, hvor man står. Derfor kan hr. Hans Jørgen Jensen ikke sige det. Vi kan håbe, han får ret, men han kan ikke sige det med udgangspunkt i den lovtekst, der ligger.

Dertil kommer, at vi kan forvente en forskelligartet administration af lovgivningen, da det er meningen, at arbejdsmarkedsnævnene og disse kontaktgrupper skal styre tingene. Det kan betyde forskelligartethed fra område til område. Man kan sige, at det også er meningen med en decentralisering, men det kan jo betyde en forringet service, og det kan betyde en usikker stilling for de rådgi-